

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Elek Zsolt ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Németh Péter jogtanácsos által képviselt Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Hatósági Főosztály Nyugat-dunántúli Kihelyezett Hatósági Osztály alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2008. március 27-én kelt 9.K.27.711/2007/5. sorszámú végzéssel kijavított 2008. március 13-án hozott 9.K.27.711/2007/4. számú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 6. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 9.K.27.711/2007/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 5.000 (ötezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 36.000 (harminchatezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az adóhatóság a felperesnél 2001-2005 évekre személyi jövedelemadó (továbbiakban szja) adónemben bevételek utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett. A revízió elrendelését az indokolta, hogy a felperes lányánál az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 109. § (1) bekezdése alapján vizsgálat indult annak megállapítására, hogy vagyongyarapodásával és az életvitelére fordított kiadásai arányban volt-e az adómentes, a bevételek kötelezettség alá eső és a bevételek kötelezettség nem eső jövedelmek összege. A felperes lánya az ellenőrzése során rendelkezésre bocsátott egy 4.000.000 Ft kölcsönről szóló átvételi elismervényt, és ezen összeg ajándékozási szerződését annak igazolására, hogy a kölcsönt a felperestől kapta.

Az első fokú hatóság azt vizsgálta, hogy a felperesnek volt-e olyan jövedelme, amely fedezetet nyújtott a kölcsön összegére és a létfenntartás költségeire. E körben azt állapította meg, hogy a felperesnek a vizsgált években bevallási kötelezettség alá eső jövedelme nem volt, nyugdíjban részesült és a 2001-2004-ig terjedő időszakban összesen 305.804 Ft őstermelésből származó bevételt szerzett. Ezek az összegek a felperes megélhetését biztosították, a kölcsön összegével megegyező megtakarítás azonban e jövedelmekből nem jöhetett létre. A felperes bankszámlái 2002 évben, a lánya szerinti kölcsönadás időpontjában már nem nyújtottak fedezetet az összeg kölcsönadására. A felperesnek - az 1991 és 2000 év között benyújtott bevallásaiból megállapíthatóan - az elévült időszakban sem volt olyan nagyságrendű jövedelme, amely a megélhetésen túl lehetőséget adott volna 4.000.000 Ft-os kölcsön nyújtására. Ezért az adóhatóság elfogadta a felperes bevallott jövedelmét, illetve nyugdíjának összegeit, és határozatában a felperes javára vagy terhére nem tett megállapítást.

A felperes fellebbezése alapján eljáró alperes a 8529752785 számú határozatában az első fokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az adóhatósági határozatok hatályon kívül helyezését kérte. Azzal érvelt, hogy az alperes tényállás tisztázási kötelezettségének nem tett eleget, a rendelkezésre álló bizonyítékokat iratellenesen, okszerűtlenül értékelte. Megalapozatlanul és jogszabálysértően járt el akkor, amikor nem fogadta el, hogy rendelkezett 4.000.000 Ft összegű megtakarítással, amit lányának 2002-ben kölcsönbe 2004-ben pedig ajándékba adott annak fejében, hogy az lemond törvényes örökrészeről a testvére javára. Sérelmezte, hogy az adóhatóság a hozzátartozók „tanúvallomásait” jogszabálysértően rekesztette ki a bizonyítékok köréből.

A megyei bíróság jogerős ítéletében a felperes keresetét elutasította, jogi álláspontja a következő volt:

A tanúmeghallgatásra vonatkozó indítványnak nem adott helyt, rögzítette, hogy a tanúk a pénz átadását esetleg bizonyíthatnák, de a ténylegesen felperes rendelkezésére álló megtakarítás forrását nem. Az érintettek az adóhatóság előtti vallomástételt egyébként is megtagadták, írásbeli nyilatkozatuk pedig nem értékelhető tanúvallomásként, ezért az alperes eljárása és határozata nem sért jogszabálysértő. Kiemelte, hogy a felperes maga is úgy nyilatkozott, hogy egyszeri 4.000.000 Ft-os megtakarítása keletkezett. Ezt az alperes elfogadta, azt sem vitatta, hogy a felperes megtakarításait a lánya bankszámláján helyezte el, ezért 3.145.972 Ft-ot a felperes lányánál 2001 évi nyitó egyenlegként el is fogadott. A felperes lánya azonban ezen összegen felül hivatkozott a 2002 évi 4.000.000 Ft-os kölcsönre, és erről

állapította meg az alperes, hogy a felperes jövedelmei ilyen összegű megtakarításra már nem nyújthattak fedezetet. Az eljárás során a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a 2002 évi kölcsönnyújtáskor ismét szabadon rendelkezhetett a korábban lánya kezelésébe adott megtakarítás összegével, e körben azonban bizonyítást nem ajánlott fel.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte annak hatályon kívül helyezését, kereseti kérelme szerinti döntés meghozatalát. Azzal érvelt, hogy a bíróság eljárása és határozata nem felel meg a Pp. 193. §-ában, 196. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban, 197. §-ában, 206. § (1) bekezdésében, az Art. 109. § (3) bekezdésében foglaltaknak. A megyei bíróság az általa becsatolt okiratok értékelésekor „helytelen, okszerűtlen és iratellenes következtetésekre jutott”. Álláspontja szerint az átvételi elismervénnyel, ajándékozási szerződéssel, valamint az írásbeli tanúvallomásokkal hitelt érdemlően igazolta, hogy a 2002-ben lányának kölcsönbe adott 4.000.000 Ft-ot 2004-ben ajándékba adta. Sérelmezte tanú meghallgatásra irányuló bizonyítási indítványainak elutasítását. Kérte, hogy a Legfelsőbb Bíróság kezdeményezze az Alkotmánybíróság eljárását, mivel az adóhatóság által kiküldött „adatok és nyilatkozatok” megnevezésű kérdőív és a hozzá kapcsolódó „nyilatkozattétel” elnevezésű okirat alkotmányellenes, és ezek kiküldésére az adóhatóságnak az Art. és a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban Ket.) nem adott felhatalmazást.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felülvizsgálati eljárás során nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek. A Legfelsőbb Bíróság a rendelkezésére álló iratok alapján dönt (Pp. 275. § (1) bekezdése, BH 2002.29.). A jogerős ítélet felülvizsgálatát jogszabálysértés miatt lehet kérni, az anyagi és eljárási jogszabályok megsértése egyaránt alapot adhat a felülvizsgálati kérelem előterjesztésére. Ítéleti tényállás kapcsán jogszabálysértés csak akkor állapítható meg, ha az iratellenes, okszerűtlen vagy logikai ellentmondást tartalmaz. Nem állapítható meg jogszabálysértés akkor, ha a kérelem a bizonyítékok okszerű mérlegelését támadja (BH 1998.401., BH 1994.622., BH 1993.768.). Nem állapítható meg iratellenesség azon a címen, hogy a felek valamelyikének jogi álláspontja valamely bizonyíték bizonyító ereje tekintetében nem azonos a bíróságéval. Ez ugyanis nem iratellenességre utal, hanem a bizonyítékok felülmérlegelésére

irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárásban nincs jogszabályi lehetőség (Pp. 275. § (1) bekezdése, BH 1994.639.).

A Pp. 206. § (1) bekezdése értelmében a bíróságnak a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékok egybevetése alapján kell megállapítania. A bizonyítékokat a maguk összességében kell értékelnie, és meggyőződése szerint kell elbírálnia. Az ítélet indokolásában a bíróságnak tényállást kell megállapítania az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, és hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken ítélete alapul, Röviden meg kell említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bizonyítékok értékelésénél irányadónak tekintett és utalni kell azokra az okokra is, amelyek miatt valamely tényt nem talált bizonyított, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte (Pp. 221. § (1) bekezdése).

A felperes érvelésével ellentétben a megyei bíróság eljárása és határozata megfelel a Pp. 206. § (1) bekezdésében és 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak, az abban megállapított tényállás, ténybeli és jogkövetkeztetések jogszerűek. A felperes által csatolt magánokiratba foglalt nyilatkozatok ugyanis nem tekinthetők tanúvallomásnak, mivel csak hatóság és bíróság előtt lehet tanúvallomást tenni (Ket. 53. § (2) bekezdése, 54. § (3) bekezdése, Pp. 167-168. §-ai). A megyei bíróság iratszerűen rögzítette, hogy a felperesnek csak egyszeri (4.000.000 Ft-os) megtakarítása keletkezhetett. A bizonyítási indítvány elutasítására pedig helytállóan került sor, mivel a felperes összességében egy egyszeri megtakarításról adott számot, így ennek kétszeri elismertetése kizárt. A felperes semmivel nem bizonyította, hogy a 2000-ben lánya bankszámlájára befizetett pénz részére visszafizetésre került volna.

Hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság azt is, hogy a Pp. 163. § (2) bekezdés értelmében a bíróság mindkét fél egyező előadása folytán valóban fogadhat el tényeket, ha azok tekintetében kételye nem merül fel. A perbeli esetben pedig mindkét fél úgy nyilatkozott, hogy a felperesnek csak egyszer lehetett megtakarítása, és ennek megállapításához a megyei bíróságnak a rendelkezésére álltak azok az adatok is, amelyek a felperes lányának és vejének ellenőrzése során keletkeztek.

A felperesnél lefolytatott kapcsolódó vizsgálat személyi jövedelemadó ellenőrzés volt, melynek eredményeként az alperes elfogadta a felperes bevallott jövedelmeit, nyugdíjának összegeit és terhére, illetve javára nem tett megállapítást. A felperesnél tehát nem folytattak le becslési eljárást, ennél fogva a felperesnek az Art. 109. § (1) és (3) bekezdésével kapcsolatos okfejtése nem releváns körülményekre vonatkozik.

A Legfelsőbb Bíróság az alkotmánybírósági eljárás kezdeményezésére irányuló kérelemnek nem adott helyt, mivel ennek az 1989. évi XXXII. törvény 38. §-ában meghatározott feltételei nem álltak fenn (BH 1994.448.).

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben nem sért jogszabályt, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdés d) pontjában és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2009. május 28.

Dr. Lomnici Zoltán sk. tanácselnök, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Danziger Éva sk. bíró